

аввал ўтган умматлардан бирида бир подшоҳ ўтган экан. Унинг сеҳргари бор экан. Сеҳргар қариганда подшоҳга: «Мен қариб қолдим. Менга бир ёш йигит берсанг, сеҳрни ўргатиб қўйсам», деди. Подшоҳ унга сеҳр ўргатиш учун бир йигитни берди. У йўлда кетаётса, бир роҳиб бор экан, унинг ёнига ўтирди. Унинг сўзларини эшитиб, ёқтириб қолди. Ҳар сафар сеҳргарнинг олдига борса, роҳибнинг олдидан ўтар ва у билан ўтириб қолар, сеҳргарнинг олдига (кеч қолиб) борса, у урар эди. У бу ҳақда роҳибга шикоят қилди. Шунда у: «Сеҳргардан кўрқсанг, унга «Мени уйимдагилар ушлаб қолишди», дегин. Уйимдагилардан кўрқсанг, «Мени сеҳргар ушлаб қолди», дегин», деди. Шундай қилиб, бир куни кетаётса, баҳайбат, даҳшатли бир махлуқ одамларни ўтказмай қўйган экан. Шунда у «Мана энди сеҳргар афзалми, роҳиб афзалми - билиб оладиган бўлдим», деди. Бир тошни олиб, «Аллоҳим, агар роҳибнинг иши Сенга сеҳргарнинг ишидан маҳбуброқ бўлса, мана шу ҳайвонни ўлдиргин, одамлар ўтиб кетсин» деб, тошни отган эди, ҳайвон ўлиб, одамлар ўтиб кетишди. У роҳибнинг олдига келиб, бўлган воқеани айтиб берган эди, роҳиб унга «Болажоним, кўриб турибманки, энди сен мендан афзал даражага етибсан. Энди синовларга дуч келасан, ўшанда мени айтиб қўймагин», деди. Йигит кўрларни, пелларни ва одамларнинг бошқа дардларини даволайдиган бўлди. Буни подшоҳнинг аъёнларидан бири эшитиб қолди. У кўр бўлиб қолган эди. У йигитга кўп ҳадялар келтириб, «Агар менга шифо берсанг, мана шуларнинг ҳаммаси сеники», деди. Йигит: «Мен ҳеч кимга шифо бера олмайман, шифони фақат Аллоҳ беради. Агар сен Аллоҳга иймон келтирсанг, мен дуо қиламан, У Зот сенга шифо беради», деди. У Аллоҳга иймон келтирган эди, Аллоҳ унга шифо берди. Унинг кўзи тузалгач, у подшоҳнинг ёнига бориб, аввалгидек ўтирди. Подшоҳ ундан: «Кўзингни ким қайтариб берди?» деб сўради. У «Роббим», деди. (Подшоҳ) «Мендан бошқа Роббинг борми?» деди. У бўлса: «Менинг ҳам, сенинг ҳам Роббимиз - Аллоҳ», деди. У уни ҳибсга олиб, қийноққа солган эди, охири йигитни айтиб қўйди. Ниҳоят, йигитни келтиришди. Подшоҳ унга: «Болажоним, сеҳрда кучайиб, кўр, пес ва бошқа касалларни даволайдиган, фалон-фалон ишларни қиладиган бўлиб кетибсанми?» деди. У: «Мен ҳеч кимга шифо бермайман, шифони фақат Аллоҳ беради», деди. Подшоҳ уни ҳам қийноққа солган эди, охири роҳибни айтиб қўйди. Роҳибни келтиришди. Унга «Динингдан қайт», деган эди, бош тортди. Арра опкелтириб, бошининг ўртасидан арра солишган эди, иккига бўлиниб тушди. Сўнг подшоҳнинг аъёнини ҳам олиб келиб, унга ҳам «Динингдан қайт», дейишди. У ҳам бош тортган эди, унинг ҳам бошининг ўртасидан арра солишган эди, иккига бўлиниб тушди. Сўнгра йигитни келтириб, унга ҳам «Динингдан қайт», дейишди. У ҳам бош тортди. Шунда подшоҳ йигитни бир неча одамларига топшириб, «Уни олиб, фалон тоққа боринглар. Тоққа олиб чиқинглар, чўққисига етганингизда динидан қайтса қайтди, бўлмаса

улоқтириб юборинглар», деб буюрди. Уни олиб бориб, тоққа чиқишди. Шунда у: «Аллоҳим, буларга Ўзинг истаганингдек кифоя қил», деди. Бирдан тоғ силкиниб, ҳаммалари қулаб тушишди, у эса подшоҳнинг олдига келди. Подшоҳ ундан: «Шерикларинг нима бўлди?» деб сўради. У: «Аллоҳ уларга кифоя қилди», деди. У йигитни яна бир неча одамларига топшириб, «Буни қайиқда денгизнинг ўртасига олиб боринглар, динидан қайтса қайтди, бўлмаса ташлаб юборинглар», деди. Уни олиб кетишди. У яна: «Аллоҳим, буларга Ўзинг истаганингдек кифоя қил», деб дуо қилди. Қайиқ ағдарилиб, подшоҳнинг барча одамлари ғарқ бўлишди. У эса яна подшоҳнинг олдига келди. Подшоҳ унга: «Шерикларинг нима бўлди?» деди. У: «Аллоҳ уларга кифоя қилди», деб, подшоҳга: «Менинг айтганимни қилмагунингча мени ўлдирма олмайсан», деди. «У нима?» деди у. (Йигит) «Ҳамма одамларни бир тепаликка тўплайсан, мени дарахтга осасан, ўқдонимдан бир ўқ оласан, уни камонга қўйиб, сўнг «Мана шу йигитнинг Робби - Аллоҳнинг номи билан», деб менга қараб отасан, шундагина мени ўлдиришинг мумкин», деди. У одамларни бир тепаликка тўплаб, уни дарахтга осди. Сўнг унинг ўқдонидан бир ўқни олиб, камонга қўйиб, «Мана шу йигитнинг Робби - Аллоҳнинг номи билан», деб отган эди, ўқ йигитнинг чаккасига тегди. Йигит қўлини ўқ теккан жойга - чаккасига қўйганча жон берди. Шунда одамлар: «Шу йигитнинг Роббига иймон келтирдик! Шу йигитнинг Роббига иймон келтирдик! Шу йигитнинг Роббига иймон келтирдик!» дейишди. Сўнг подшоҳга келиб, «Аллоҳга қасам, мана энди сен кўрққан нарса содир бўлди, одамларнинг ҳаммаси иймонга келди», дейишди. Шунда у йўлларнинг бошида чоҳлар қазишга фармон берди. Чоҳлар қазилиб, ичига олов ёқилди. Сўнг у: «Ким динидан қайтмаса, ўша ерда куйдириб ташлансин» [ёки «унга ўзинг туш» дейилсин], деди. Шундай қилишди. Эмизикли боласи бор бир аёл ҳам келди. У ўзини олиб қочган эди, гўдак тилга кириб, «Сабр қилинг, онажон, сиз ҳақ йўлдасиз», деди».

Имом Муслим ривоятлари.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVAIDLARI

